

Satu nimikylteistä

Olipa kerran sairaala, joka oli niin suuri, että kaikki sen työntekijät eivät tunteet toisiaan lapsesta asti nimeltä. Siksi kaikilla oli virallinen, kuvallinen nimikilpi, jossa oli etu- ja sukunimen lisäksi oppiarvo ja ammattinimike, yksikön virallinen nimi, lyhenne ja logo, pieniä lippuja kuvaamassa niitä kieliä, mitä henkilö oli joskus erehtynyt ilmoittamaan osaavansa, ja pitkä numerosarja, jonka merkitystä kukaan ei oikeastaan tiennyt. Sukunimi oli tapana peittää söpöllä tarralla, ettei kukaan soittelisi perään. Tai että tulisi edes itselle sellainen fiilis, että joku ehkä saattaisi soitella perään.

Työntekijän nimi oli kilvessä kovin pienellä tekstillä. Se oli hyvä asia. Olihan jo lapsena opittu, että jos joku kysyy nimeäsi, olet vaikeuksissa. Ainakaan potilaat eivät saaneet selvää nimestä. Työkaveritkaan eivät pystyneet lukemaan tekstiä, koska sitä ei voinut tuijottaa kovin pitkään: saattaisi muuten vaikuttaa siltä, että tsekkailee arvostelevasti mikrokuitutekstiiliä nimikilven alla. Tai siltä, ettei muista tyyppin nimeä, vaikka on jo kolme kertaa kysynyt sitä ja juonut parina aamuna kahvia samassa pöydässä.

Eräänä päivänä kuitenkin keksittiin, että olisi ainakin kiireisissä tilanteissa oikeastaan aika kätevää kutsua työkavereita etunimeltä. Niinpä tilattiin nimikilpiä, joissa oli pelkästään etunimi isoilla kirjaimilla. Ne olivat kivan näköisiä, ja niistä näki ihmisen nimen. Sairaalan väki iloitsi.

Mutta sitten ison sairaalan henkilöstöasioiden erikoisylitoimikunnan kuukausikokoukseen asti kantautui uhkaava tieto siitä, että kyseisen kiinteistön alueella oli nähty hymyileviä työntekijöitä rintapielessään nimikyltti, josta näki jo kaukaa nimen: Laura, Jenna, Ellinoora, Aarne tai Gösta.

Jos joku kysyy nimeäsi, olet vaikeuksissa.

Hankintamenettelybyrokraatiahenkilö kertoi, että nimikylttien painotyötä ei oltu kilpailutettu, mikä ei hankinnan vähäisen rahallisen arvon takia ollutkaan lain mukaan ehkä ihan täysin välttämätöntä, mutta kuitenkin vakava poikkeama ohjesääntöjen mukaisesta menettelystä. Sairaalan graafisesta imagosta vastaava ylempi tiedotusbyrokraatiahenkilö taas ilmaisi paheksuntansa siitä, että vaikka hän ei nimikilpiä ollut itse nähnyt, niissä käytetyt kirjaset eivät hänen saamiensa tietojen mukaan olleet sairaanhoitopiirin julkaisuohjeen mukaisia, eikä kilpien suunnitteluun oltu perustettu asianmukaista työryhmää, eikä palkattu yhtään ainutta suunnittelukonsulttia. Hygienia- vastuuyliammattihenkilö ja työsuojelutarapiirivaltuutettu yhdessä kertoivat, että nimikilven kiinnitystä työasuun ei oltu testattu asianmukaisella tavalla, eikä niiden puhdistamisesta oltu ehditty antaa ohjeistusta ja hankkia siihen tarkoitettua laitteistoa. Vaarana oli, että likainen nimikilpi voisi millä hetkellä tahansa lennähtää potilaan avoimena ammottavaan vatsaonteloon tai vaikka työntekijän silmään, korvaan tai suuhun. Tietosuoja-asiantuntijabyrokraatiahenkilö oli huolestunut nimilappujen vaikutuksista tietosuojaan, mutta kukaan ei enää ehtinyt kuunnella häntä, sillä nyt oli tosi kysymyksessä. Perustettiin työryhmä kieltämään moiset nimikilvet heti.

Komitean saatua tehtävänsä suoritettua asiasta lähetettiin sähköpostia koko henkilöstölle. Samana päivänä lähti jakeluun kuitenkin 666 muutakin sähköpostiviestiä hyvin tärkeistä asioista, ja satumalta kukaan ei avannut ja lukenut juuri kyseistä viestiä. Elämä sairaalassa jatkui ennallaan. Ihmiset olivat tyytyväisiä, ja puhuttelivat toisiaan etunimeltä. ■